

[Finansministeren.]

sparing fremfor skatter, så er det jo en tanke, som er beslægtet med den, det ærede medlem hr. Bertel Dalgaard fremsatte, idet han ville foretrække at få alle tre lovforslag samlet i eet forslag om bunden opsparing. Jeg indrømmer, at dette kunne man gøre, det lader sig høre. Jeg vil dog blot understrege, at når vi fra regeringens side ikke har gjort det, men har suppleret bunden opsparing med en tillægsindkomstskat og en merindkomstskat, er det netop ud fra den tankegang, som flere ærede ordførere har været inde på, at de bredeste skuldre skal bære mest, og at de, som har den største skatteevne, også skal bære deres særlige part.

Til det ærede medlem hr. Alfred Jensen behøver jeg ikke at gøre mange bemærkninger. Han ville have en undtagelsesbestemmelse for de gamle og invaliderne. Som jeg allerede har nævnt, påtænker jeg at stille et ændringsforslag under henvisning til ligningsloven. Når det ærede medlem dernæst sagde, at det var et forfængeligt håb, hvis jeg troede, at skatteyderne allerede nu ville begynde at spare i forventning om de skatter, der skal betales i årets løb, vil jeg dertil svare, at jeg i dag har fået at vide, at siden jeg talte her i tirsdags, har et af de store københavnske morgenblade set en betydelig nedgang i sin annoncemængde. Det er måske alligevel et tegn på, at mit håb ikke er så forfængeligt, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente.

Jeg skal til det ærede medlem hr. Edvard Sørensen sige, at tanken om at begunstige den private opsparing jo har fundet udtryk i lovforslaget om tillægsindkomstskatten. Iøvrigt ved det ærede medlem jo, at jeg tidligere har været ordfører for et lovforslag netop om en sådan præmiering, et forslag, som for øjeblikket er til behandling i et af en tidligere finansminister nedsat udvalg.

Hvad angår det ærede medlems bemærkning om, at merindkomstskatten særlig kunne ramme begyndere, skal jeg blot henvide til min bemærkning i fremsættelsestalen om, at jeg var klar over, at der forelå et særligt problem, hvis man har startet en virksomhed i tiden mellem basisåret og slutåret efter forslaget, og jeg mener, at dette problem må man kunne se på i det kommende udvalg.

Jeg opfatter trods de meningsforskelligheder, der er kommet til orde under debatten — det var ikke godt andet, end at dette kunne ske i en demokratisk parlamentarisk forsamling —, de fremsatte udtalelser fra flertallet af de ærede ordførere sådan, at man her i det høje ting i det store og hele deler regeringens opfattelse, som går ud på, at nu haster det meget; jeg tror også, der i dette ligger en forståelse af, at regeringen ikke blot, som statsministeren sagde for et øjeblik siden, stræber efter at gå til ondets rod, men også forsøger at tage de sociale hensyn, som situationen kræver. Jeg skal slutte med at sige, at jeg håber på en frugtbar forhandling i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

H. C. Hansen: Den højtærede statsminister var så venlig at betegne mig som en charmetrold. Jeg takker ham for venligheden, for som sådan opfattede jeg betegnelsen. Den højtærede statsminister var endnu mere venlig, da han sammenlignede mig i visse henseender med Niels Neergaard. En sådan sammenligning betragter jeg som en ære. Jeg vurderer Niels Neergaard, efter mit læsekendskab til ham, meget højt, så jeg opfatter det som en venlighed. Den højtærede minister har ikke helt ret, når han siger, at jeg har bebudet indledt en charmeoffensiv — jeg ved forresten ikke, hvad det er for noget. Det er nu heller ikke det, jeg har sagt. Nej, jeg har sagt, at vi i vort ordvalg overfor regeringen ville betjene os af den samme venlige charme, som de nuværende regeringspartier hidtil har anvendt overfor os. Det er noget andet, det tror jeg nok, jeg kan sige! Men lad os ikke strides om disse ting, for det er jo underordnet. Jeg havde håbet — lad statsministeren have ret til at pege på det, det ærede medlem hr. Gregersen kaldte en tudse i en passus i min tale; lad det være hvad det er —, men jeg havde håbet, at statsministeren rent og klart havde sagt, at han syntes ikke om det, „Sorø Amtstidende“ skrev om hans forgænger. Det ville i og for sig se godt ud, om statsministeren ville gøre det.

De bemærkninger, den højtærede statsminister gjorde i anledning af min henvendelse til ham om regeringsforhandlingerne, tilfredsstiller mig ikke fuldtud. Jeg